Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ TRIBUNÁLU (čtvrtého senátu)

2. května 2022 *

„Žaloba na neplatnost – Dumping – Dovoz hliníkových výlisků pocházejících z Číny – Akt ukládající konečné antidumpingové clo – Dovozce – Nařizovací akt vyžadující přijetí prováděcích opatření – Nedostatek osobního dotčení – Nepřípustnost“

Ve věci T-328/21,

Airoldi Metalli SpA, se sídlem v Molteno (Itálie), zastoupená M. Campou, M. Pirovanem, D. Rovettou, G. Pandeyem, P. Gjørtlerem a V. Villantem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Evropské komisi, zastoupené G. Luengem a P. Němečkovou, jako zmocněnci,

žalované,

TRIBUNÁL (čtvrtý senát),

ve složení S. Gervasoni (zpravodaj), předseda, R. Frendo a J. Martín y Pérez de Nanclares, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: E. Coulon,

s přihlédnutím k písemné části řízení, zejména:

– k námitce nepřípustnosti vznesené Komisí podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 30. září 2021,

– k vyjádření žalobkyně k námitce nepřípustnosti došlému kanceláři Tribunálu dne 14. listopadu 2021,

vydává toto

* Jednací jazyk: angličtina.

Usnesení [1]

1 Žalobou založenou na článku 263 SFEU se žalobkyně, Airoldi Metalli SpA, domáhá zrušení prováděcího nařízení Komise (EU) 2021/546 ze dne 29. března 2021 o uložení konečného antidumpingového cla a o konečném výběru prozatímního cla uloženého na dovoz hliníkových výlisků pocházejících z Čínské lidové republiky (Úř. věst. 2021, L 109, s. 1, dále jen „napadené nařízení“).

[*omissis*]

Právní otázky

[*omissis*]

K existenci prováděcích opatření k napadenému nařízení

[*omissis*]

19 Podle ustálené judikatury musí být existence prováděcích opatření k napadenému nařízení s ohledem na čl. 263 čtvrtý pododstavec SFEU posuzována s ohledem na cíl, který toto ustanovení sleduje, a sice umožnit fyzické nebo právnické osobě podání žaloby proti aktům s obecnou působností, které nejsou akty legislativními, jež se jí bezprostředně dotýkají a nevyžadují přijetí prováděcích opatření, a bránit tak případům, kdy by taková osoba musela porušit zákon, aby získala přístup k soudu (usnesení ze dne 21. ledna 2014, Bricte v. Rada, T-596/11, nezveřejněné, EU:T:2014:53, bod 66; v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. října 2018, Internacional de Productos Metálicos v. Komise, C-145/17 P, EU:C:2018:839, bod 49).

20 Je tedy třeba přezkoumat, zda je nařizovací akt Unie proveden jiným aktem, který může být předmětem žaloby ze strany osoby, které je určen, buď u Tribunálu, nebo u soudů členských států (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. října 2018, Internacional de Productos Metálicos v. Komise, C-145/17 P, EU:C:2018:839, body 50 a 51, a usnesení ze dne 21. ledna 2014, Bricmate v. Rada, T-596/11, nezveřejněné, EU:T:2014:53, bod 67).

[*omissis*]

23 V projednávané věci je tedy třeba v souladu s judikaturou, podle které je třeba vycházet z postavení osoby, která se dovolává práva podat žalobu, a odkázat výlučně na předmět žaloby (rozsudek ze dne 19. prosince 2013, Telefónica v. Komise, C-274/12 P, EU:C:2013:852, body 30 a 31, a usnesení ze dne 12. ledna 2017, Amrita a další v. Komise, C-280/16 P, nezveřejněné, EU:C:2017:9, body 36 a 37), určit, zda napadené nařízení, jehož předmětem je uložení antidumpingových cel, která musí být zaplacena dovozci, vyžaduje přijetí prováděcích opatření ve vztahu k žalobkyni, která je dovozcem dotyčného výrobku.

24 Z ustálené judikatury, která začala vznikat na základě ustanovení celního kodexu Společenství z roku 1992 [nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (Úř. věst. 1992, L 302, s. 1; Zvl. vyd. 02/04, s. 307), ve znění změn, dále jen „celní kodex z roku 1992“], a ve které bylo pokračováno na základě ustanovení celního kodexu Unie

[1] – Jsou uvedeny pouze body tohoto usnesení, jejichž zveřejnění Tribunál považuje za účelné.

z roku 2013 [nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013 , kterým se stanoví celní kodex Unie (Úř. věst. 2013, L 269, s. 1), ve znění změn, dále jen „celní kodex z roku 2013“], použitelné v projednávané věci, vyplývá, že nařízení ukládající konečné antidumpingové clo zahrnují prováděcí opatření ve vztahu k dovozcům povinným zaplatit toto clo, která spočívají ve sdělení nebo oznámení celního dluhu vyplývajícího z tohoto cla dovozci (rozsudek ze dne 18. října 2018, Rotho Blaas, C-207/17, EU:C:2018:840, body 38 a 39; usnesení ze dne 5. února 2013, BSI v. Rada, T-551/11, nezveřejněné, EU:T:2013:60, bod 53; ze dne 21. ledna 2014, Bricmate v. Rada, T-596/11, nezveřejněné, EU:T:2014:53, bod 72; ze dne 7. března 2014, FESI v. Rada, T-134/10, nezveřejněné, EU:T:2014:143, bod 33; rozsudek ze dne 19. května 2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products a další v. Komise, T-254/18, napadený kasačním opravným prostředkem, EU:T:2021:278, bod 116, a usnesení ze dne 14. září 2021, Far Polymers a další v. Komise, T-722/20, nezveřejněné, EU:T:2021:598, bod 66).

25 Konkrétně k provedení čl. 14 odst. 1 základního nařízení, podle kterého členské státy vybírají konečné antidumpingové clo, čl. 101 odst. 1 celního kodexu z roku 2013 stanoví, že „[v]výši splatného dovozního nebo vývozního cla vyměří celní orgány příslušné podle místa, kde celní dluh vznikl“, aniž je v tomto ohledu stanovena výjimka pro konečné antidumpingové clo. Kromě toho podle čl. 104 odst. 1 tohoto kodexu celní orgány uvedené v jeho článku 101 zanesou do svého účetnictví v souladu s vnitrostátními právními předpisy výši splatného dovozního nebo vývozního cla stanovenou podle posledně uvedeného ustanovení. Konečně článek 102 uvedeného kodexu ve svém odstavci 1 stanoví, že celní orgány oznámí dlužníkovi celní dluh způsobem předepsaným v místě, kde celní dluh vznikl, a ve svém odstavci 2 upřesňuje, že rovná-li se výše splatného cla částce uvedené v celním prohlášení, považuje se propuštění zboží celními orgány za oznámení výše celního dluhu dlužníkovi.

26 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, tedy ze změny celní právní úpravy nelze vyvodit, že za působnosti celního kodexu z roku 2013, použitelného v projednávaném případě, nařízení ukládající konečná antidumpingová cla již nevyžadují přijetí prováděcích opatření ve vztahu k dovozcům. Je tomu tak tím spíše, že ustanovení celního kodexu z roku 2013, připomenutá v bodě 25 výše, se téměř neliší od dříve platných ustanovení. Určení částek cla vnitrostátními celními orgány, sdělení těchto částek dlužníkovi uvedenými orgány, jakož i okolnost, že propuštění zboží se považuje za oznámení celního dluhu dlužníkovi v případě shody mezi částkou tohoto dluhu a částkou deklarovanou dovozcem, bylo totiž stanoveno již v článcích 217 a 221 celního kodexu z roku 1992.

27 Tyto úvahy nejsou zpochybněny argumentací žalobkyně, podle které taková analýza nezohledňuje zavedení „elektronických systémů“ v hlavě IX celního kodexu z roku 2013 pro účely provádění uvedeného kodexu.

28 Z ustanovení hlavy IX celního kodexu z roku 2013 a z ustanovení přijatých Komisí na základě této hlavy IX zajisté vyplývá, že „výměny informací mezi celními orgány navzájem a mezi hospodářskými subjekty a celními orgány, jako např. celní prohlášení, žádosti nebo rozhodnutí, […] se uskutečňují prostřednictvím elektronického zpracování dat“ (čl. 6 odst. 1 celního kodexu z roku 2013).

29 Jak však vyplývá ze samotného znění tohoto ustanovení a jak rovněž vyplývá z ustanovení celního kodexu z roku 2013 uvedených v bodě 25 výše, tato informatizace se týká výměny informací mezi hospodářskými subjekty a celními orgány a jako taková každopádně neznamená, že dovoz výrobků a zaplacení antidumpingových cel se napříště bude týkat pouze hospodářských subjektů bez následného zásahu vnitrostátních celních orgánů.

30 Důkazy poskytnuté v tomto ohledu žalobkyní pouze potvrzují takový výklad. Z popisu postupu celního prohlášení a určení cla, které má být zaplaceno, pořízeného celním zástupcem, který žalobkyně předložila v příloze k jejím vyjádřením k námitce nepřípustnosti, totiž zaprvé vyplývá, že po zavedení celního prohlášení, které obsahuje zejména odhad částky cla dovozcem, v elektronickém celním systému, o němž není sporu, že spadá do pravomoci vnitrostátních celních orgánů, tento systém generuje rozhodnutí o přijetí ve formě přidělení kódu rovnocenného propuštění a umožňuje propuštění dotčeného zboží do volného oběhu. Zadruhé je třeba uvést, že k celním prohlášením předloženým v příloze vyjádření žalobkyně k námitce nepřípustnosti jsou přiloženy dokumenty vyhotovené italskými celními orgány (Agenzia Dogane Monopoli) obsahující zejména několik kódů.

31 Z toho vyplývá, že napadené nařízení může vyvolávat účinky až po podání celního prohlášení dovozce (viz *a contrario* rozsudek ze dne 14. ledna 2016, Doux v. Komise, T-434/13, nezveřejněný, EU:T:2016:7, body 60 až 64), po němž nutně následuje opatření přijaté vnitrostátními celními orgány. Je pravda, že toto opatření se ve většině případů a při absenci kontroly omezuje na výše uvedenou elektronickou komunikaci a že zásah uvedených orgánů ve formě kontroly, následovaný v tomto případě sdělením výsledků ověřování a případné opravené částky cla, která má být zaplacena, je spíše příležitostný. Nicméně, i když se jednání vnitrostátních orgánů omezuje na uvedenou elektronickou komunikaci, nic to nemění na tom, že tyto orgány takto přijímají akt. Neexistence kontroly zboží žalobkyně, kterou tato v projednávaném případě uplatňuje, je tedy irelevantní.

32 Irelevantní je rovněž okolnost tvrzená žalobkyní, že vnitrostátní celní orgány nemají při provádění napadeného nařízení žádný prostor pro uvážení v případě, že se nerozhodnou pro kontrolu. Krom skutečnosti, že takové tvrzení může být považováno za svědčící o uznání toho, že je nezbytné, aby vnitrostátní orgány přijaly prováděcí opatření, je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je nedostatek posuzovací pravomoci kritériem, které musí být zkoumáno pro účely konstatování, zda je splněna podmínka bezprostředního dotčení žalobkyně, která je v souladu se zněním čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU podmínkou, která se liší od požadavku, aby akt nevyžadoval přijetí prováděcích opatření (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 18. října 2018, Internacional de Productos Metálicos v. Komise, C-145/17 P, EU:C:2018:839, bod 54 a citovaná judikatura, a usnesení ze dne 21. ledna 2014, Bricmate v. Rada, T-596/11, nezveřejněné, EU:T:2014:53, bod 74 a citovaná judikatura).

33 Kromě toho vyvozovat z automatizace zavedené celním kodexem z roku 2013, že napadené nařízení nevyžaduje přijetí prováděcích opatření, by znamenalo podřídit posouzení právního kritéria neexistence prováděcích opatření k aktu čistě technickým okolnostem. Takové věcné zjednodušení, které je navíc odůvodněno neexistencí prostoru pro uvážení vnitrostátních orgánů, přitom nemůže vyvolávat takové důsledky (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 5. února 2013, BSI v. Rada, T-551/11, nezveřejněné, EU:T:2013:60, bod 49).

34 Je třeba navíc uvést, že z článku 44 celního kodexu z roku 2013, ostatně stejně jako z dříve platných ustanovení (články 243 až 245 celního kodexu z roku 1992) vyplývá, že proti rozhodnutím celních orgánů v rámci celních předpisů lze podat opravný prostředek v souladu s postupem zavedeným

za tímto účelem dotčeným členským státem na základě tohoto ustanovení a případně se dovolávat protiprávnosti nařízení ukládajícího antidumpingová cla před vnitrostátními soudy, které mohou před vydáním rozhodnutí využít ustanovení článku 267 SFEU (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 14. září 2021, Far Polymers a další v. Komise, T-722/20, nezveřejněné, EU:T:2021:598, body 67 a 68 a citovaná judikatura).

35 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že napadené nařízení vyžaduje přijetí prováděcích opatření ve vztahu k žalobkyni, takže k tomu, aby byla její žaloba prohlášena za přípustnou, musí žalobkyně prokázat, že je uvedeným nařízením osobně dotčena.

[*omissis*]

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (čtvrtý senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se odmítá jako nepřípustná.

2) Společnosti Airoldi Metalli SpA se ukládá náhrada nákladů řízení.

V Lucemburku dne 2. května 2022.

Vedoucí soudní kanceláře
E. Coulon

Předseda
S. Gervasoni